

ΕΤΟΣ 54ον

19 Φεβρουαρίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (2751)

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

«πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου»

Ἡ παραβολή πού διαβάζεται σήμερα στὴν εὐχαριστιακὴ σύναξη χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ μαργαρίτης μεταξύ τῶν παραβολῶν». Ἡ Ἐκκλησία μας, θέλοντας νά προτρέψει τοὺς ἀνθρώπους στὴ μετάνοια, ἐνόησε μάλιστα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, προβάλλει τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ «ἄσωτου υἱοῦ» πρὸς τὸν πατέρα του. Τὸ θέμα αὐτὸ δεσπάζει ὄχι μόνο στὴν Κ. Διαθήκη ἀλλὰ σὲ ὀλοκλήρη τὴν Ἁγία Γραφή.

Σκοπὸς τῆς Π. Διαθήκης. Ὅσοι τηροῦν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, εἶναι φυσικὸ νά βελτιώνονται καὶ ἠθικά. Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει οὔτε ὅτι ὁ νόμος δόθηκε γιὰ τὴν ἠθικὴ βελτίωση οὔτε ὅτι ἡ ἠθικὴ βελτίωση, ὅπουδήποτε καὶ ἂν φτάσει, μπορεῖ νά σώσει τὸν ἄνθρωπο. Ἐπίσης καὶ οἱ δίκαιοι τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἦταν πάντοτε ἠθικῶς ἀμεμπτοὶ ὑπῆρχαν καὶ ἁμαρτωλοὶ πού παραδόθηκαν μὲ μετάνοια καὶ συντριβὴ στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Δαβίδ. Ἐπίσης τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν δὲν ἀπέβληπε ἀπλῶς στὴν ἠθικὴ βελτίωση τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀλλὰ στὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή τους ἐνόησε τοῦ ἐρχομοῦ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πένθος καὶ δάκρυα. Ἄλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς εἰσάγει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο μὲ πρόσκληση σὲ ἐπιστροφή πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα. Στὴν κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἁμαρτία οὔτε μπορεῖ νά τὴν δεῖ μέσα του. Ἡ αἴσθησις ἢ, ἀκριβέστερα, ἡ «ὄρασις» τῆς ἁμαρτίας εἶναι σπουδαία δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος. Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ζωὴ μετάνοιας, δηλαδὴ συναισθήσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ αὐτοεγκαταλείψεως σὴν χάρις τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ συνδέεται μὲ τὸ πνευματικὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ, πού τὴ βίωσε καὶ ὁ υἱὸς τῆς σημερινῆς παραβολῆς, δὲν ἀποτελεῖ στείρα ἢ ἀρνητικὴ κατάσταση, ἀλλὰ δημιουργικὴ καὶ χαροποιὸς. Καὶ τὰ δάκρυα δὲν ἐκφράζουν συναισθηματικὲς εὐαισθησίες, ἀλλὰ βαθύτερες ψυχικὲς μεταβολές, πού προκαλεῖ ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὸ πένθος καὶ τὰ δάκρυα πηγάζει ἡ μετάνοια.

Διάκρισις τῶν ἁμαρτημάτων. Ἡ ἐμμονὴ στὴ μετάνοια δὲν σημαίνει σιωπηρὴ ἀπο-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε' 11-32)

Ἡ φιλευσπλαχνία τοῦ πατρὸς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς· καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν, εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσι ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἄναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν σου. Καὶ ἄναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὸν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν σου, καὶ ἐνάπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑπόδηματα εἰς τοὺς πόδας· καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθήμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν. Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παιδῶν, ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δέ, καὶ οὐκ ἠθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξεληθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· Ἴδου τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμά, σὰ ἐστὶν εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὐρέθη.

δοχὴ ἢ ἀνοχὴ τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς, ἀλλὰ συναίσθησις τοῦ μεγέθους τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ἀμαρτία δὲν ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ πραγματικότητα, πού ὑπόκειται σὲ ἀντικειμενικὴς μετρήσεις. Ὅποιαδήποτε ἀποτίμησις τῶν ἀμαρτιῶν ἢ διάκρισή τους σὲ θανάσιμες καὶ μὴ θανάσιμες εἶναι οὐσιαστικὰ ἀδύνατη.

Ὁ πνευματικὸς θάνατος τοῦ χριστιανοῦ δὲν ἐπέρχεται μὲ τὴν πραγματοποίησι κάποιας συγκεκριμένης ἀμαρτίας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀποκοπὴν του ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅ,τι συνέβη δηλαδὴ καὶ στό ἄσωτο παιδί τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Τὸ τραγικὸ ἦταν ὅτι ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸ πατρικὸ περιβάλλον, ὅχι ὅτι διέπραξε ἕνα

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ’ αὐτοῦ εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, “Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ’ ἐμέ”. Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρυνή χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὅ,τι εἶχε, ἔγινε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερῆται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ καινὲς δέν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε, “Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφήν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θά σπκωθῶ καὶ θά πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θά τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου”. Καὶ ἐσπκώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρῶς, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, “Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δέν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου”. Ἄλλ’ ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, “Βγάλτε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάζατέ το καὶ ἄς φᾶμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱὸς μου αὐτὸς ἦτανε νεκρός καὶ ἀνέζησε, ἦτανε χαμένος καὶ εὐρέθηκε”. Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς του ὅμως ὁ μεγαλύτερος ἦτανε στὸ χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἤκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλισε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐρώτησε τί ἐσπμαιναν αὐτά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, “Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα”. Αὐτὸς ὅμως ἐθύμωσε καὶ δέν ἤθελε νὰ μῆ. Ὁ πατέρας του ἐβγήκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ’ αὐτὸς ἀπεκρίθη στὸν πατέρα του, “Τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτέ δέν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ’ ἐμέ ὅμως ποτέ δέν ἔδωκες οὔτε ἕνα κασίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ υἱὸς σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γι’ αὐτὸν τὸ θρεμμένο μοσχάρι”. Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, “Παῖδί μου, σύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦτανε νεκρός καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

19 Φεβρουαρίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)
Ἀρχίππου, Φιλίμωνος καὶ Ἀπφίας ἀποστόλων,
Φιλοθέης ὁσιομάρτυρος τῆς Ἀθηναίας (†1589)

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ζ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Φεβρουαρίου, Τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

συγκεκριμένο σφάλμα. Ὅπως καὶ τὸ σωτήριο ἦταν ὅτι βρῆκε τὴ δύναμη νὰ πάρει τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸ πατρικὸ σίτι.

Ἡ ἀνοκοπή ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκφράζεται βέβαια καὶ μὲ συγκεκριμένες ἀμαρτίες. Καὶ εἶναι φυσικὸ οἱ ἀμαρτίες πού παρουσιάζονται ἀντικειμενικὰ μεγάλης νὰ φανερῶνουν τὸν πνευματικὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ μπορούμε νὰ διακρίνουμε θανάσιμα καὶ μὴ θανάσιμα ἀμαρτήματα. Ἡ διάκριση αὐτὴ δὲν ἔχει μόνον πρακτικὸς ἀλλὰ καὶ παιδαγωγικοὺς λόγους. Ἀπομάκρυνση ὅμως ἀπὸ τὸ Θεὸ μπορεῖ νὰ δημιουργεῖται καὶ χωρὶς νὰ σημειώνονται ἐμφανῶς θανάσιμα ἢ μεγάλα ἀμαρτήματα.

Θανάσιμα τὰ ἀμεταμέλητα. Ὅλα τὰ ἀμεταμέλητα καὶ ἀνεξομολόγητα ἀμαρτήματα γίνονται θανάσιμα. «Θανάσιμη πλὴγὴ» τὰ χαρακτηρίζει ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος. Γενικὰ, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προτρέπουν τοὺς πιστοὺς νὰ γρηγοροῦν καὶ νὰ πολεμοῦν κάθε προσωπικὴ ἀδυναμία πού εἶναι δυνατό νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεὸ Πατέρα. Ὅταν ὁ πιστὸς κυριευθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ Θεὸ.

Ἡ διάκριση τῶν ἀμαρτημάτων σέ μικρά καὶ μεγάλα δὲν πρέπει νὰ ἀναζητεῖται μόνον στὶς πράξεις, ἀλλὰ καὶ στὴν προσωπικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Θανάσιμο ἀμάρτημα εἶναι κάθε ἀμάρτημα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος παραμένει ἀμετανόητος καὶ δὲν ζητεῖ συγχώρηση. Ἀπὸ ἀντικειμενικὴ ὅμως ἄποψη κανένα συγκεκριμένο ἀμάρτημα δὲν εἶναι ἀσυγχώρητο, ὅταν ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο ἡ διάθεση γιὰ ἐπιστροφή καὶ αἴτηση συγγνώμης.

Ἡ Ἐκκλησία τοποθετώντας τὴ συγκεκριμένη εὐαγγελικὴ περικοπὴ μέσα στὸ Τριώδιο, θέλει νὰ μᾶς μεταφέρει ἓνα μήνυμα: ὅσο ἀμαρτωλὸς καὶ ἄν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἢ ὅσο μακριὰ καὶ ἄν θεωρεῖ πὼς βρίσκεται ἀπὸ τὸ Θεὸ, πάντα ὑπάρχει ἀνοιχτὸς ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἀρχιμ. Γ. Χ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν δρόμο τοῦ Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr